Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1896. 45de Aargang.

Tale af Apostel F. M. Lyman,

holdt i Provo den 19. Juli 1896.

„Alle Ting ere mig overgivne af min Fader, og Ingen kjender Sønnen uden Faderen, og Ingen kjender Faderen uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare. Kommer hid til mig Alle, som arbejde og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder, og lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet, saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let."

Jeg beder om, at Herrens Aand maa blive rigeligt udgydt over os paa denne Dag. Jeg har lyttet med Glæde til de Rapporter, som Biskopperne og andre Brødre, der ere stillede som Hyrder over Hjorden, have afgivet, men vor Tid er saa kort og tillader os kun at høre Lidt ad Gangen, og vi kunne kun modtage og gjøre Brug af Lidt paa én Gang. Formeget trætter os, og naar vi blive trætte, er det ikke fordelagtigt at modtage mere. Vor Evne til at modtage er begrændset lige saa vel som vor Evne til at udholde eller til at arbejde. Efterretningen om Br. Cannons Død erindrede mig om, hvad Broder John Henry Smith sagde om ham i Gaar, nemlig, at der med Sandhed kunde skrives paa hans Monument: „Han døde af Overanstrængelse"; og jeg tror ikke, at nogen Mand i Kirken har været saa overlæsset, som han var. Han var en mønsterværdig Mand i næsten Alt; men han skadede sig selv i sin Iver. Det var ikke en kort Tids Overanstrængelse; det har været saaledes i al den Tid, jeg har kjendt ham, og jeg har mange Gange følt Sorg ved at se det. Hvad det angaar med at afholde sig fra stærke Drikke, Tobak og Kjød, var han et Mønster. Det Samme kan siges om ham med Hensyn til Udførelsen af hans religiøse Pligter; han var ligeledes en eksemplarisk Tiendeyder. Maaske ingen Mand var mere bestemt og nøjagtig, end han var. Han var et Mønster i at føre Levnetsløb og har nedskrevet flere Enkeltheder end nogen anden nulevende Mand i Kirken. Han besad en elskværdig

Sindsstemning. Han var karakterfast og et Mønster i Alt, naar undtages hans Overarbejde, og det skrev sig fra hans gode Vilje og Gavmildhed. Han var af Naturen saaledes beskaffen, at han ikke kunde nægte at gjøre Godt, dersom det var ham muligt. Ved hans Død har hans Fader mistet en af sine Hovedstøtter. Det synes for mig, som om enhver af os bedre kunde undværes end netop han; thi i at skrive, forlægge, prædike og i Forretning, hvormed Kirken er beskjæftiget, indtog han en fremragende Plads. Han var den yngste Apostel, og det skulde synes mere naturligt, om han var bleven blandt de Sidste til at forlade os, og om Døden havde søgt sit Bytte blandt de Ældre. Hvor vanskeligt er det ikke for os under saadanne Omstændigheder at anerkjende Herrens Haand i det Skete! Men vi skulle gjøre dette. Vi skulle anerkjende Forsynet i Døden lige saa vel som i andre Ting. Vi have ingen Grund til at sørge over Broder Cannon; men vi sørge paa vore egne og Kirkens Vegne. Det er ikke hans, men vort Tab, vi beklage; hans Slægtninge og Venner ere dem, der have tabt. For disse og særlig for hans Familie sørge vi. Men Gud vil erstatte Tabet for dem og os; han vil styre og tage Vare paa Kirken, sine Tjenere og Broder Cannons Familie. Vi maa underkaste os vor himmelske Faders Tilskikkelser med Taalmodighed og Uforsagthed og stole paa ham med Hensyn til Styrke, Trøst og Visdom.

Vi kunne ikke ustraffede overtræde Guds Love; naar vi overtræde dem, ere vi sikre paa Straf. Ingen Mand kan ved Retskaffenhed eller Renhed afvende Følgerne af Lovens Overtrædelse. Naar der i Guds Ord er lovet os visse Velsignelser, er det altid paa Betingelse af, at vi overholde hans Love. Det er ikke tilstrækkeligt, at en Mand efterlever Visdomsordet, hvad stærke Drikke, Kjød og Tobak angaar. Overholdelse af denne Lov vil bringe de forjættede Velsignelser, dersom vi tillige adlyde Herrens andre Befalinger. Ingen af Herrens Love er enestaaende og kan derfor ikke sikre os de forjættede Velsignelser, med mindre vi adlyde andre Love, som staa i Forbindelse dermed. Det er maaske ikke altid fremsat saaledes; men det er fremsat saaledes i Visdomsordet, og det er forstaaet saaledes i andre Love. Det er ikke nok, at en Mand betaler sin Tiende; det alene vil ikke frelse ham. Er det ikke bleven lært os, at „hvo, som holder den ganske Lov, men støder an i eet Bud, er bleven skyldig i alle?" Dette er en mærkværdig Fremstilling. En Mand kan blive fordømt, selv om han ikke har overtraadt alle Guds Befalinger. Dersom en Mand begaar Mord eller udgyder uskyldigt Blod, vil han blive fordømt; dersom han begaar Hor, stjæler eller lyver, vil han blive fordømt, hvis han ikke omvender sig. Han kan blive det, uden at han tillige behøver at begaa alskens Ondskab. Een dødelig Synd vil bringe Fordømmelse. Med Dyden forholder det sig anderledes. Een Dyd alene vil ikke bringe Frelse; dertil fordres den hele Lov. Enhver Befaling, som vor himmelske Fader har givet, er nødvendig for Menneskets Frelse. De ere alle nødvendige. Dersom et Menneske begaar en dødelig Synd og ikke omvender sig, vil han blive fordømt, selv om han overholder Loven i andre Henseender. Det kan synes besynderligt, at et Menneske ikke kan blive frelst ved een Dyd, naar han kan blive fordømt for een Synd, hvis han ikke omvender sig; men til at opnaa Frelse fordres en Forening af Dyder. Intet Menneske kan blive frelst,

uden at det efterstræber alle Dyder. Ingen kan blive frelst uden Tro paa Gud, den evige Fader og paa hans Søn Jesus Kristus, Verdens Forløser og vor Talsmand hos Faderen. Tro paa den Helligaand, den tredie Person i Guddommen, er ligeledes nødvendig. Mennesket maa ydermere tro paa Omvendelse, og dersom han gjør dette, vil han afstaa fra Synd og udøve retfærdige Gjerninger. Uden dette er det umuligt for Mennesket at blive frelst; ikke heller kan han blive frelst uden Daab til Syndernes Forladelse. Vor himmelske Fader har foranstaltet det saaledes, at ethvert Menneske samvittighedsfuldt maa møde disse Betingelser for at opnaa Frelse, indgaa til hans Nærværelse og nyde det evige Liv. Det er ligeledes nødvendigt at modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse. Det er umuligt for et Menneske at behage Gud, uden at han modtager den Helligaand. Paulus sagde: „Uden Tro er det umuligt at behage Gud." Han kunde lige saa godt have sagt: Uden Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse for den Helligaand, et sønderknust, ydmygt Hjerte og en angergiven Aand er det umuligt at behage Gud. Alt dette er nødvendigt, og det udgjør en højst vanskelig Kombination. Dette er Aarsagen til, at saa Faa vandre paa den lige og snævre Vej, der leder til det evige Liv. Det er ogsaa Aarsagen til, at Verden ikke yndet Evangeliet. Det er Aarsagen til, at saa Faa have annammet Sandheden og støttet sig til os for at opbygge dette Værk. Det er en vanskelig Ting at blive en sand Hellig; særlig naar der af dem, som udgive sig for at være Messias' Efterfølgere, læres, at Gud kun fordrer Tro paa Jesus Kristus for at gjøre os salige, og at han selv har gjort det Øvrige. Denne dødelige Lærdom har vundet Folkets Hjerter i Millionvis. Det er Taabelighed i Højde, Bredde, Dybde, ja, i sin hele Udstrækning, at forkynde saadanne Lærdomme. Det appellerer til Menneskets Svaghed og Ligegyldighed. Herren fordrer af os, at vi skulle holde hans Befalinger, og hans Befalinger ere fornuftige, rimelige og saaledes, at Mennesket burde glæde sig ved dem; thi ved at holde hans Befalinger ville vi nyde den store Gave, den Helligaand, der aabenbarer den samme Kundskab til Menneskene, som Jesus besad. „Ingen kjender Sønnen uden Faderen, og Ingen kjender Faderen uden Sønnen og den, som Sønnen vil det aabenbare."

Verden er i Tvivl angaaende Faderen. Den mangler Overbevisning og den rette Kundskab om Faderen paa Grund af, at Ingen kjender Faderen uden Sønnen og den, som Sønnen vil det aabenbare. Verdens nuværende Tilstand bærer Vidnesbyrd om Sandheden af disse Ord. Det er ikke saa vanskeligt for os at forstaa denne Sandhed; thi det er ikke alene sandt, at Ingen kjender Faderen uden Sønnen og den, for hvem han vil aabenbare det; men det er lige saa sandt, at Ingen kjender sin kjødelige Fader, uden at denne bliver ham tilkjendegivet. Det betragtes som en besynderlig Ting, at vi, dersom vi have en himmelsk Fader, ikke skulde kjende Noget til ham eller blive bekjendte med ham paa en eller anden Maade; men, naar vi nøje overveje det, hvem kjender i Virkeligheden sin egen Fader og Moder? Vi kjende i Virkeligheden kun meget Lidt til hverandre. Den Formaning: „Menneske, kjend Dig selv!" har lydt i vore Øren; men hvem kjender sig selv? Hvem kan udgrunde sin egen Sjæls Dybde eller sit fysiske Væsen for ikke at tale om Aanden? Dertil fordres den Hellig-

aands Lys og Inspiration, som gradvis tildeles Mennesket; men den kan kun erholdes paa den af Gud forordnede Maade. Naar et Menneske vandrer paa den lige og snævre Vej; naar han tror, og naar Troen frembringer Omvendelse og Reformation; naar han bliver døbt til Syndernes Forladelse og modtager Aabenbaringens Lys, da ville de herlige Aabenbaringer, som indeholdes i Pagtens Bog, begynde at udfolde sig for hans Sind. Vi begynde da at skue Sandheden, at forstaa den dybe Filosofi i Evangeliets Plan, at erholde Lys om vor himmelske Fader, om Jesus og hans Mission, om Profeten Joseph Smiths Mission og om det Værk, som Gud aabenbarede til ham. Vi lære disse Ting gradvis; men vi ere sendrægtige til at lære, og vi blive af og til mismodige, fordi vi ikke kunne se klarere, eller fordi der ikke strømmer mere Lys til vor Sjæl. Lyset vilde ikke desmindre blive større og stærkere, dersom vi vare mere trofaste og mere nøjagtige med vore Pligters Udførelse, dersom vi kunde bringe os selv i Underdanighed mod Guds Vilje, og dersom vi vare lydige, ydmyge, retskafne og altid havde en ren Samvittighed. Vi burde kunne forstaa, om vi Dag efter Dag gjøre Guds Vilje, ære ham og holde hans Befalinger; thi naar vi gjøre dette, da kjende vi Lærdommene. Jesus erklærede en meget vigtig, hellig og filosofisk Sandhed, da han sagde: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv." Ydermere, dersom et Menneske vil omvende sig og blive døbt til sine Synders Forladelse, da vil han modtage den Helligaand, og den vil tildele ham Lys og berede ham for Aabenbaring. Den Helligaand tildeles Mennesket i Forhold til hans Hengivenhed til Gud og hans Bestræbelser for at opbygge Guds Rige. Dersom en Mand er efterladende og ligegyldig, da vil Herrens Aand unddrage sig, og det er et forfærdeligt Tab. Der viser sig ingen voldsomme Tilkjendegivelser, naar Guds Aand forlader et Individ eller et Folk. Ligesom vi ikke kunne sige, naar den kommer, saaledes kunne vi heller ikke sige, naar den gaar bort. Den er yderst ren og følsom, og for at besidde den er det absolut nødvendigt, at vi ere paa Vagt og ikke bedrøve den ved vore Tanker, Ord eller Gjerninger, men leve saaledes, at den maa føle en behagelig og stille Fred i vor Sjæl. Jesus sagde:

„Kommer hid til mig Alle, som ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile." Ak! dersom Broder Cannon havde fundet Hvile og var bleven lettet fra nogle af de tunge Byrder, der hvilede paa ham, saa at han kunde have levet længere blandt os! Dette er vore naturlige Følelser; men nu, da hans jordiske Løbebane er fuldendt, ville vi ikke — vi kunde ikke, selv om vi vilde — kalde ham tilbage. Velsignet er den Mand, som har fuldendt sin Gjerning, og han har maaske i kort Tid udført, hvad der for os tager mange Aar. Dersom et Menneske har udført sin Gjerning vel, dersom han har levet saaledes, at han aldrig har fortjent Revselse eller Irettesættelse, og aldrig lært falske Lærdomme, da er han godt stillet. Broder Cannon var trofast, hans Vidnesbyrd sandt, hans Lærdomme sande, hans Raad gode og hans Eksempel saa godt, som noget Menneskes kunde være. Han har fuldendt sit Arbejde og er gaaet bort for at modtage sin Belønning. Han er nu en rig Mand, thi han har erhvervet sig det evige Liv. Han har

fortjent sig en Krone, og ingen Magt kan fratage ham den. Han har bevaret Troen, stridt den gode Strid og er gaaet til Hvile, og hvilken velsignet Hvile det maa være for ham! Han kunde ikke hvile, sove eller finde Ro her; men han var altid nervøs og anstrængte sig for at se, hvormeget han kunde udrette for Guds Rige og for sine Brødres Velfærd; han tjente og foretrak Andre, medens han forglemte sig selv.

„Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig," siger Herren. Lærer af Herren. Lytter til hans Aand, thi derved lære vi af Herren. Han har udgydt sin Aand i vore Hjerter og bestemt den til at være vor stadige Ledsager, til at bringe til vor Erindring, hvad han har lært os i den forbigangne Tid, til at oplyse vort Sind om det, som er skrevet, og om det Nærværende, og vise os de tilkommende Ting. Den vil tilkjendegive for os, hvad vi bør vide om Fremtiden; den vil give os Vidnesbyrd om, at Gud lever, at der eksisterer en Frelser, og at Jesus er den Guds Søn. Denne Kundskab vil bestandig bo i vore Hjerter. Det er ikke tilstrækkeligt, at Gud viser os disse Ting; det er absolut nødvendigt, at dette Vidnesbyrd stedse bor i vore Hjerter — bestandigt ledsager os. Naar den Helligaand bor i en Mands Hjerte, er han ikke ugudelig; han vil da ikke forraade sine Brødre eller vise sig svigefuld i nogen Henseende; han vil være kjærlig, hengiven og trofast, og han vil vokse og tiltage i Guds Naadegaver. Vi ere forpligtede til at søge den Helligaands Ledsagelse; ved den lære vi om Jesus. „Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig." Lader den Helligaand stedse bo i Eders Hjerter, paa det at I bestandigen kunne lære om Jesus — ikke besidde den for en kort Tid og da forsage den, men stedse bevare den i fuldt Maal i Eders Hjerter. Den vil formilde vort Sind, naar det gjøres behov, og opmuntre os, naar det er nødvendigt; den vil paaminde os, give os Frimodighed, Kraft, Styrke og Udholdenhed — dette vil den gjøre, dersom vi ikke bedrøve den eller foragte dens Formaning.

„Lærer af mig; thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet". Den store „Jeg er", Verdens Frelser, som bor i det Høje, erklærede, at han var sagtmodig og ydmyg. Kunne vi da ikke staa os ved at være sagtmodige og ydmyge? Vilde vi have Fortrædeligheder og Uoverensstemmelser blandt os, dersom vi vare sagtmodige og ydmyge? Var det ikke ønskeligt, at vi besad den sagtmodige og ydmyge Aand, saa at vi kunde blive lig ham? Vilde det ikke være himmelsk?

„Og I skulle finde Hvile for Eders Sjæle." Hvor behagelig er ikke Hvile? Hvor ønskeligt og velsignet er det ikke at have lidt Hvile og Ro her i Kjødet?

„Mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let." Herrens Befalinger ere ikke svære. Han fordrer ikke, at et Menneske skal gjøre Noget, som er urimeligt. Han er fornuftig og rimelig i sine Fordringer, og han kjender baade Svagheden og Evnerne i den menneskelige Natur. Han kjender Menneskenes Hensigter og Kræfter. Han forstaar dem tilfulde og stiller ikke urimelige Fordringer til noget Menneske. Dersom vi adlyde Jesu Formaninger, ville vi ikke handle uviist i nogen Henseende, og den Helligaands Inspiration vil give os Visdom. Dersom vi lytte til dens Tilskyndelser, ville vi tage vor Søvn og Hvile og ikke overanstrænge os; vi ville lære at kontrollere vor Begejstring, vor Higen og vore Ønsker, og vi ville forstaa vore Evners Grændse og saaledes tage Vare paa os selv. Det er Herrens Ønske, at vi skulle leve paa

Jorden, indtil vort Arbejde er fuldendt. Naar vi tilfulde underkaste os Guds Vilje og først søge Guds Rige og dets Retfærdighed; naar vort højeste Ønske er at gjøre Guds Vilje og holde hans Befalinger, da er Jesu Byrde let og hans Aag gavnligt; men det er ingen let Sag for en Mand at leve som en Sidste-Dages Hellig og paa samme Tid tjene Mammon og sig selv. Dersom han hengiver sig til Herren og til den Helligaands Vejledning, da er Aaget gavnligt og Byrden let, ikke alene ved Begyndelsen, men den bliver lettere, eftersom et Menneske bliver bedre bekjendt med Herrens Veje og bedre skikket til hans Tjeneste.

Lad mig anmode Eder om, Brødre og Søstre, og jeg tager det selv til Indtægt, at vi fra nu af og fremdeles forsøge paa at blive bedre Sidste-Dages Hellige, end vi tilforn have været, mere standhaftige i gode Gjerninger, mere fuldstændigt paatage os Kristi Aag, at vi i Virkeligheden maa være Jesu Efterfølgere og Guds Tjenere. Maa vi kjende ham og blive værdige til hans Naade og Velsignelser og have mere Styrke ved ham, saaledes at vi, naar vi bede, skulle faa, naar vi banke, der da skal oplades for os, og at hvad som helst vore Hjerter begjære, Faderen maa tildele os; thi det er hans Ønske at tildele os Alt, hvad vore Hjerter begjære, dersom det er rimeligt og fornuftigt. Maa Gud velsigne os i denne Konference, inspirere vore Hjerter, skjænke os en standhaftig Tro, at vi aldrig skulle blive trætte i hans Tjeneste, men forblive trofaste mod Gud og mod hverandre, virke for det evige Livs Velsignelser og efter fuldendt Gjerning hvile trygt i Guds Nærværelse evindelig. Amen.

Et Tillidseksempel.

For nogen Tid siden saas en lille syg, men intelligent og vittig Dreng alene paa Gaden. En Mand med ømme, kjærlige Følelser ynkedes over Drengens fortabte Udseende, traadte hen til ham, klappede ham paa Skulderen og spurgte om Aarsagen til, at han gik saa ene paa Gaden.

„Jeg venter paa, at vor Herre skal komme efter mig“, svarede han alvorligt.

„Hvad mener Du dermed?“ spurgte Manden, rørt ved den Lilles Udtryk og Stilling; thi hans matte Øjne og røde Kinder bare Tegn paa, at han havde Feber.

„Herren sendte Bud efter Fader, Moder og min lille Broder og tog dem hjem til sig i Himmelen“, svarede han, „og Moder sagde, da hun var syg, at Herren vilde tage Vare paa mig. Jeg har ikke noget Hjem og ingen til at give mig Noget; derfor kom jeg herud og har længe set op mod Himlen og ventet paa, at Herren skulde komme til mig, som Moder sagde, han vilde. Han vil komme — vil han ikke? Moder sagde aldrig Usandhed“.

„Jo min Dreng!“ svarede Manden, overvunden af sine Følelser, „han har sendt mig til at tage Vare paa Dig“.

I skulde have set hans Øjne straale og det triumferende Smil, der gik over hans Aasyn, idet han udbrød:

„Moder talte aldrig Usandhed; men Du har været saa længe paa Vejen“.

Den 15. September 1896.

Hvor er Fejlen?

Der har længe hersket Utilfredshed i den religiøse Verden. Eftertænksomme Kristne, som have læst det ny Testamentes Beretning om den inderlige Kjærlighed, der sammenbandt Jesu første Efterfølgere, og om den guddommelige Kraft, der gav sig tilkjende ved Tegn og Undergjerninger, saa vel som den store Fremgang, Evangeliet havde, hvorsomhelst det blev forkyndt, kunne ikke finde noget Sidestykke dertil i Nutidens Kristendom. Der findes Kirker, Præster, Trosartikler og Trosbekjendere nok; men hvor er den broderlige Kjærlighed og den guddommelige Kraft, som overvinder Sygdomme og andre Onder, og som modarbejder Mørkets Magt?

Mange forskjellige Midler ere forsøgte for at afhjælpe denne Mangel. Nogle have antaget, at Lærdommens Renhed burde undersøges, og de ere fremtraadte som Reformatorer og have stiftet nye Samfund, hvorved Kristendommen er bleven splittet i talløse Sekter. Men disse nye Kirker have heller ikke formaaet at gjenoprette de tabte Livskræfter. Træet var dødt og kunde ikke frembringe levende Aflæggere. Omsider kom man paa den Tanke, at der manglede Forening, og denne Anskuelse bevirkede den evangeliske Alliance og andre lignende. Disse Forsøg have heller ikke bragt det forønskede Resultat. Adskillige Tegn tyde paa, at man er bleven træt af at forsøge dette Middel; thi Udbyttet synes saare ringe. Istedetfor at foreslaa noget Nyt taler man nu om at gaa tilbage til det Gamle og forlade de nye fejlslagne Bevægelser. Det paastaas, at der nu udføres mere religiøst Arbejde i Verden end nogensinde før, endskjøndt Resultatet er meget ringe. I Forhold til det Arbejde, som kundskabsrige og begavede Missionærer udføre blandt Hedningerne, er det kun Faa, som blive omvendte. Der siges, at Kristendommen i vore Dage sigter mere til at forædle Mængden end til at omvende Individer, og at det bedste Middel er at bygge stærke Mure omkring de forskjellige Sekter og fordre mere Troskab.

Det burde være klart, at et Middel, som er prøvet i flere Aarhundreder, og som har vist sig at være værdiløst, kan ikke bringe det forønskede Resultat. Historien viser tydeligt, hvad Verden behøver. Sand Religion er Guds eget Opfostringsmiddel, det Middel, hvorved han uddanner baade Individer og Nationer; thi det er klart, at et Folk kan ikke forædles, medmindre Individet bliver forædlet, og omvendt; men ethvert Uddannelsessystem maa nødvendigvis staa i Forhold til Individets Udvikling. Man finder ikke i de lavere Klasser det, der hører til et fuldkomnere Stadium. Den mosaiske Husholdning var et Skridt tilbage fra den patriarkalske; men i Evangeliets Husholdning bleve alle de tabte Velsignelser indførte paany, og det tabte Skridt blev indvundet. Saaledes indeholder det ny Testamente Grundsætninger, der angaa ikke alene en Nation, men hele Menneskeslægten.

Verdens Hovedvildfarelse bestaar deri, at den antager, at Guds Rige ikke udvikler sig mere, at Fuldkommenheden er opnaaet. Man glemmer det Faktum,

at den hellige Skrift tydeligt peger paa en Tid, i hvilken den Almægtige vil indføre en Husholdning, der skal indbefatte ikke alene Familier og Nationer, men hele Slægten, baade i Himlen og paa Jorden. Man paastaar, at ny Aabenbaring er unødvendig, at det, som blev tildelt Menneskene for Aartusinder tilbage, er Alt, hvad der behøves; med andre Ord, man mener, at det, som læses i de første og lavere Klasser, er tilstrækkeligt for de højere. Saa længe man vedbliver i denne Vildfarelse, er der ingen Udsigter til at faa Kristenheden trukket op af det Morads, hvori den synker dybere og dybere.

Der findes dog Redning. Lad Verden opgive alle selvgjorte, menneskelige Religioner og lytte til den guddommelige Stemme, som talte til Abraham, Moses, Profeterne, Sønnen o. a., og som nu lyder gjennem Herrens inspirerede Tjenere. Dersom de ville følge denne Stemme, skulle de finde Vejen til Kundskab og Magt og erfare, at Herren allerede har lagt Grundvolden til den Husholdning, som efter de profetiske Forudsigelser skal berede Menneskeslægten for den tusindaarige Fredsregjering.

Ankomst.

Følgende Missionær fra Zion ankom den 31. August:
Enoch Jørgensen fra Epraim, Utah.

Afløsning.

Ældsterne E. Iverson og Nephi Anderson løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Ældsterne Carl E. Cederstrøm og Geo. Backman løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste A. C. Jenson løses fra at præsidere over Aalborgs Konference.

Ældste Peter A. Nordquist løses fra at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Wm. Georgeson løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Sv. Svenson løses fra at arbejde paa »Nordstjärnans« Kontor.

Ældsterne Michael Schow og Jørgen Jørgensen løses fra at arbejde i Aalborg Konference.

Ældste Carl J. Renstrøm løses fra at arbejde i Stockholms Konference.

De to Sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Disse Brødre have udført en god Mission og løses med Tilladelse til at rejse hjem den 8. Oktober.

Beskikkelse.

Ældste Enoch Jørgensen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

De Dødes Opstandelse.

(Fortsat fra Side 367.)

Dersom Jesu Opstandelse er et Forbillede paa Menneskenes Opstandelse i Almindelighed og de Helliges i Særdeleshed, saa tør vi vente, at ogsaa vi ville blive betjente paa en lignende Maade, naar vor Tid kommer, og at Faderen vil være den tjenende Engel eller Administrator for sin egen Slægt, naturligvis under den almægtige evige Faders Bestyrelse; for det er ikke rimeligt, at Menneskene ville opstaa uden Orden og Tilsyn eller vokse op som Planter paa en Ager; tvertimod er der ifølge Pauli Forklaring én fuldkommen Orden efter himmelske Love, som vil regulere de Dødes Opstandelse, baade de Godes og de Ondes:

„Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus, dog hver i sin Orden; den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse; derpaa kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget, naar han har tilintetgjort alt Fyrstendømme og al Vælde og Magt." (1 Kor. 15, 22—24.)

Vi finde ved at læse videre, at Paulus selv troede og lærte de Hellige om denne patriarkalske Orden i Forbindelse med Jesu Opstandelse og endelige Triumf over al Verdens Modstand.

„Den sidste Fjende, som tilintetgjøres, er Døden. Han (Faderen) har jo lagt alle Ting under hans Fødder; men naar han siger, at alle Ting ere ham underlagte, da er det aabenbart, at det er ham undtagen, som har underlagt ham alle Ting. Men naar alle Ting ere blevne ham underlagte, da skal og Sønnen selv underlægge sig ham, som har underlagt ham alle Ting, at Gud skal være Alt i Alle". (1 Kor 15, 26.)

I Mormons Bog, som Herren har ladet fremkomme af dens lange Forvaringssted ved en hellig Engels Medvirkning og Aabenbaringer til de sidste Dages store Profet, Joseph Smith, finde vi en af de tydeligste Forklaringer angaaende dette interessante og vigtige Princip, idet en af de gamle Profeter, som levede i dette Land, Amerika, skriver til sin Søn saaledes:

„Nu, min Søn, der er noget mere, som jeg ønsker at sige Dig; thi jeg ser, at Dit Sind er uroligt med Hensyn til de Dødes Opstandelse. Se, jeg siger Dig, der er ingen Opstandelse, eller jeg vilde sige med andre Ord, at dette Dødelige bliver ikke iført Udødelighed, denne Forkrænkelighed bliver ikke iført Uforkrænkelighed førend efter Kristi Komme. Se, han tilvejebringer de Dødes Opstandelse. Men se, min Søn, endnu er der ingen Opstandelse. Jeg vil nu aabenbare Dig en Hemmelighed, ikke desmindre er der mange Hemmeligheder, der holdes tilbage, saa at Ingen kjender dem, uden Gud selv. Men jeg vil vise Dig en Ting, som jeg flittigt har begjæret af Gud at faa at vide, og det er angaaende Opstandelsen. Se, der en Tid bestemt, da Alle skulle komme frem fra de Døde. Og naar den Tid kommer, ved Ingen; men Gud kjender Tiden, som er bestemt. Og nu, enten der skal være een Tid eller to Tider eller tre Tider, paa hvilke Menneskene skulle komme frem fra de Døde, er lige meget, thi Gud ved alle disse Ting, men det er tilstrækkeligt for mig at vide, at det forholder sig saaledes, at der er en Tid bestemt, da Alle skulle

opstaa fra de Døde. Det er nødvendigt, at der skal være en Tid mellem Døden og Opstandelsen. Og jeg vil spørge: Hvad bliver der af Menneskenes Sjæle fra denne Dødens Tid til den beskikkede Tid for Opstandelsen? Om der nu er mere end een Tid bestemt for Menneskets Opstandelse, er ligemeget; thi Alle do ikke paa een Gang, og dette gjør Intet til Sagen, og Tiden er alene afmaalt for Menneskene, altsaa er der en Tid bestemt for Menneskene, at de skulle opstaa fra de Døde; og der er en Tid mellem Døden og Opstandelsen". (Mormons Bog, ny Udgave, Side 423, 424 — Alma 40de Kap.)

Man maa her vel lægge Mærke til, at Profeten Alma levede længe før Kristi Fødsel, og at han derfor skriver om Kristi Komme i Kjødet og hans Død og Opstandelse som fremtidige Begivenheder, der vare blevne aabenbarede til ham. Og med hvilken Tydelighed, hvad Sproget angaar, søger han ikke at gjøre sin elskede Søn forstaaelig, at der med Benævnelsen Opstandelse ikke blot menes Aandens Adskillelse fra det jordiske Legeme og Overførelse i en anden Sfære for en Tid, medens Legemet opløses i Graven, men en virkelig Gjenforening af baade Aand og Legeme paa en vis Tid, som Gud har forbeholdt sig Ret til at bestemme, ifølge retfærdige Grundsætninger, som altid lede ham i hans Handlemaade mod sine Børn, baade de gode og de ulydige.

En anden af Herrens Tjenere skriver angaaende Opstandelsen fra de Døde og de forskjellige Tidsperioder for denne saaledes:

„Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrd og for Guds Ords Skyld og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ejheller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende og regjerede med Kristus de tusinde Aar. Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse." (Aab. 20, 4—5.)

Profeten Alma og Apostelen Johannes give saaledes den samme Forklaring angaaende de forskjellige Tidsperioder for de Dødes Opstandelse, og Sidstnævnte anfører tillige nogle af de Grunde, som berettige disse salige Sjæle til at faa Del i den første Opstandelse fremfor „de andre Døde", der ikke bleve levende igjen førend et tusinde Aar længere hen i Tiden.

„Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regjere med ham tusinde Aar."

Apostelen Paulus omtaler endnu en anden første Opstandelse, som allerede er anført, idet han paaviser, at der hersker en bestemt Orden i saa Henseende, og siger:

„Ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus, dog hver i sin Orden; den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse."

De Sidstomtalte ere de, som Johannes omtaler, at han saa blive delagtiggjorte i, hvad han benævner den første Opstandelse. Vi have saaledes her bestemt paavist, at der i det ny Testamente er omtalt tre forskjellige Opstandelses-Tider, og at derfor Profeten Alma i Mormons Bog er i fuldkommen Overensstemmelse hermed. Men der er endnu Noget at lægge Mærke til i det, som Profeten Alma skriver til sin Søn; han siger:

„Om der nu er mere end een Tid bestemt for Menneskets Opstandelse, er

ligemeget; thi Alle dø ikke paa en Gang, og dette gjør Intet til Sagen. Alt er som een Dag for Gud, og Tiden er alene afmaalt for Menneskene."

Endvidere siger han i samme Kapitel:

„Og se, der er atter bleven sagt, at der er en første Opstandelse, en Opstandelse for alle dem, som have været, eller som ere, eller som skulle blive til, ned til Kristi Opstandelse fra de Døde." Side 425.

Her udtaler denne Profet som sin Mening, at de, som levede før Kristi Komme i Kjødet, vilde faa Del i den allerførste Opstandelse, naturligvis paa den Betingelse, at de havde gjort sig værdige dertil. Evangelisten Mathæus bekræfter denne Anskuelse i sin Beretning om, hvad der skete i Jerusalem den Gang Verdens Frelser opgav sin Aand paa Korset:

„Men Jesus raabte atter med stor Røst, og udgav Aanden; og se, Forhænget i Templet splittedes i to, fra det Øverste indtil det Nederste, Jorden skjalv, og Klipperne revnede, og Gravene oplodes, og mange af de hensovede Helliges Legemer opstode; og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom ud i den hellige Stad og aabenbaredes for Mange." (Matth. 27, 50—53.)

(Fortsættes.)

Et gammelt Brev.

Et mærkværdigt Brev, skrevet af en assyrisk Prinsesse for omtrent 2500 siden, er ifølge »Baltimore Sun« blevet oversat af Dr. Christopher Johnston og offentliggjort paa John Hopkins Universitets Bekostning. Brevet var skrevet med Kileskrift og indgraveret paa en brændt Lertavle. Skjøndt Indholdet er af en privat Karakter, er det dog meget interessant paa Grund af dets Ælde og ved det Lys, det kaster over hin fjerne Tids Stemning og Etikette.

Det formodes, at Brevet er skrevet kort før Hovedstaden Nineveh blev ødelagt og det assyriske Rige omstyrtet. Den fyrstelige Dame, som forfattede Brevet, var Prinsesse Sheruaeterat, en Datterdatter af den berømte Kong Sardanapel. Oversættelsen lyder som følger:

„Kongens Datters Budskab til Asshur-Sharrat. Dit Brev, sendt til mig, var ikke passende adresseret og bruger heller ikke den Titel overfor mig, der passer til Din Stand. Folk kunde sige: „Er hun Sheruaeterats Søster, den ældste Datter af Ashuretil-ilani-ukinni, den store Konge, den mægtige Konge, Hærskarernes Konge, Assyriens Konge. Men Du er kun Svigerdatters Datter af Kongen af Assyrien, Esarnaddons ældste Søn, Sardanapels Hustru".

Det er tydeligt nok, at den af Prinsessen udtrykte Fornærmelse blev fremkaldt ved en assyrisk Veninde eller stolt Dames Brud paa Hofskikken, og at dette var Grunden til den Irettesættelse, hvormed Brevet slutter. Oversætteren tilføjer følgende Bemærkninger:

Dersom Damen Asshur-Sharrat kaldte Prinsessen Søster, uden at hun var det, begik hun et virkeligt Brud paa Etiketten og gjorde sig skyldig i en Uhøflighed, der vel fortjente den givne Irettesættelse. Og hvis hun virkelig var hendes Søster, er det dog tvivlsomt, om det var hende tilladt saaledes at tiltale den ældste Datter af den kongelige Familie. Vi finde, at Prinserne kaldte deres Fader „Kongen, min Herre", men aldrig „Fader". Og blandt private Folk, med Undtagelse af Nærbeslægtede, var det en ufravigelig Regel i Tiltale at benytte Personers rette Titel og tilføje „min Herre".

Forandring af Konferencemøder.

Tiden for Konferencemødernes Afholdelse i Kjøbenhavn og Gøteborg er forandret, saaledes at Konferencen i Kjøbenhavn afholdes den 26de og 27de September, medens Konferencen i Gøteborg først afholdes den 3die og 4de Oktober.

Blandinger.

Jernbaneulykke. Et Tog med Lystrejsende, for Størstedelen fra Omaha, stødte sammen med et Ekspreståg i Nærheden af Logan, Jowa, den 12. Juli. William Shaffer, Agent i Logan for »Northwestern«, saa Ekskursionstoget afgaa fra Stationen, men antog, at Bevægelsen blev gjort blot for at advare Passagererne mod at gaa for langt fra Toget, og at det vilde stoppe paa Sidesporet, indtil Toget Nr. 38 havde passeret Stationen. Han blev derfor meget forbavset, da han saa, at Toget, i Stedet for at stoppe ved Enden af Sidesporet, hurtig forøge Farten; han ilede til en af Betjentene og spurgte, om Toget gik, hvortil denne svarede ja. „Gud hjælpe dem!" udbrød Shaffer; „de ere afgaaede uden Ordre og lige imod Nr. 38, som ankommer om et Minut". Men det var for sent til at afværge Katastrofen. Logans Befolkning var ved Stationen og raabte Hurra for de afgaaede Ekskursionister, og disse besvarede Salutten med et Hurra for Logan. Ekkoet af det sidste Hurra var knap forstummet, da Braget kom. Nr. 38 svang sig med fuld Damp, en Fart af 40 Mil i Timen og et Minut for sent efter Kjøreplanen omkring en Bøjning mod det afgaaede Tog, og ingen menneskelig Magt kunde afværge Katastrofen. Flere Vogne knustes, 38 Mennesker dræbtes, og 51 kvæstedes, af hvilke mange ere afgaaede ved Døden senere.

Det fremgaar, at Togføreren paa det afgaaede Tog vidste, at han skulde afvente Nr. 38, men at et Ekstratog passerede Stationen, medens han holdt paa Sidesporet, hvilket han antog for det ventede Tog.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. N. Lund, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1896.